

สำนักงานหอสมุดแห่งชาติ

ผีเสื้อนางงาม

ณ พฤษ.

ใต้ร่มเงาจันทร์

A l'ombre de la lune

ได้ร่วมเงาจันทร์ - 2 - ณ พฤต.

ได้ร่วมเงาจันทร์

ตัวอย่าง ณ พฤต.

นักเขียนพุดคุย

สรรพสำเนียงไร้ร่างในยามวิกาล ณ.คฤหาสน์โดดเดี่ยวชายป่า มงมอคงซีที่แน่นอนกับลูกชายหญิงทั้งสอง เฝ้ารอการกลับมาของ ลุค นายทหารสัญญาบัตร ผู้ถูกส่งตัวไปชายแดนที่สงครามปะทุขึ้น ครอบครัวยุค เซงค์หลุยส์จะรอดพ้นอาภรรพ์ของคืนเดือนคว่ำไปได้หรือไม่ แล้วใครคือ อาคันตุกะไม่ได้รับเชิญ...

ผู้เขียน เคยอาศัยอยู่ในเมืองเล็กทางเหนือของกรุงปารีส เมืองที่อยู่ไม่ห่างจากป่ามงต์ มอคงซีนัก ที่นั่นมีคฤหาสน์เก่าแก่ชายป่า ที่แน่นอนที่สุดว่ามีเรื่องเล่าถึงสิ่งเร้นลับที่นั่น เสียงที่ไม่มีใครเคยเห็นร่างในยามค่ำคืนเดือนมืด เรื่องเล่าเหล่านี้ถูกปลูกขึ้นในความคิดของผู้เขียนทุกครั้งที่ได้ไปเดินเล่นชายป่ากับครอบครัวไม่ว่าจะเป็นป่าแห่งไหน ลูกๆ วิ่งเล่นสนุกสนานไปตามทางเดินเล็ก ๆ ชอกซอนไปในป่าโปร่ง ผ่านคฤหาสน์ชายป่าผุพังทรุดโทรม แต่ทุกครั้งที่เห็นบ้านร้าง เก่าแก่เหล่านั้นอดคิดไม่ได้ว่า เมื่อก่อนคงเคยสวยงามรุ่งเรือง จินตนาการเพริศไปจนถึงเห็นภาพและได้ยินเสียงเพลง เสียงสนทนาของผู้คนที่เคยอยู่อาศัย จึงเกิดเป็นที่มาของเรื่องราวที่หลายๆ อย่างทั้งดีและร้าย เกิดจินตภาพขึ้นมาผสมผสานกัน

เรื่องราวของเด็กแห่งดวงจันทร์ได้รับแรงบันดาลใจส่วนหนึ่งจากภาพยนตร์เรื่อง the other ซึ่งเมื่อผู้เขียนค้นคว้าทำความเข้าใจกับโรคเด็กแห่งดวงจันทร์จึงได้พบว่ามีหนังสือหรือภาพยนตร์หลายเรื่องได้เคยพูดถึงโรคประหลาดนี้ รวมทั้ง

ภพยนต์เร่องดั่งกล่าว แม้วาโครงเร่องเร่มีตันจะคล้ายคสังกันผู้เขียนยีนยันที่จะ
วางเร่องของไว้เช่นเดิมตามที่ตั้งใจตั้งแต่ตัน ด้วยความเคารพในงานของตน และ
เคารพในงานของผู้อื่นด้วยเช่นกัน

สิ่งหนึ่งทีผู้เขียนเชื่ออยู่เสมอนั้นคือพวกรเรา หมายถึงพวกรเขาด้วย อยู่
ร่วมกัน ด้วยกัน ในที่และในเวลาเดียวกัน เพียงแต่ต่างมิติ และบางครั้ง มิติทั้งสอง
ทีดูเหมือนจะแยกกันอย่างสิ้นเชิงนั้น กลับมีส่วนบาง ๆ ทีทาบทับ ผสมผสานกัน
อยู่ จึงเป็นช่องเปิดเล็กๆ ให้ผู้อาศัยทั้งสองมิติได้ทักทายกัน ทำให้พวกรเราได้เจอ
พวกรเขา

หากวันใด พวกรคุณคนอ่านได้เจอพวกรเขา ฝากบอกพวกรเขาทั้งหลายด้วยว่า
ดิฉัน คนเขียน ขอขอบคุณพวกรเขาทุกคนทีอยู่ภายใต้ร้มเงจันท์เล่มนี้

ขอขอบคุณ ทุกคน และทุกคน

ณ พฤศ.

1

คำคืนเดือนมิด

จันทร์เสี้ยวน้อยลอยลับหลังเมฆา ปลอ่ยให้หมู่ดาวส่องประกาย
ริบหรี่บนฟากฟ้าขมุกขมัว สองเงาร่วงกระหวัดรีดรีดริมกำแพงรกร้าง
เงยหูสดับสำเนียงซูกซูกของนกกรดรี แพนตาของหญิงสาวกระพริบถี่เหนือ
ลูกแก้วสีฟ้าใสกระจ่างในความมืด เสียงสั่นพร่าระรัวจากริมฝีปากสีแดงสด

“คุณแน่ใจนะคะ มาร์ก ว่าไม่ได้ยินเสียงประหลาดนั้น”

“ผมก็ได้ยินเสียงนกซูกเหมือนที่คุณนั้นแหละ ออเดรย์...มาน่า อย่า
สนใจอย่างอื่นเลย ผมว่าคุณควรจะสนใจผมมากกว่านะ”

มาร์กเริ่มขยับตัวเข้าใกล้เรือนร่างกึ่งเปลือยเปล่าที่อยู่ตรงหน้า สอง
หนุ่มสาวจอดจกรยานไว้ในพงหญ้าข้างทาง ก่อนจะลัดเลาะมาจนถึงริมรั้ว
ที่ลับตาผู้คน ปราสาทหะมิดด้านหลังนั้นรกร้าง ไร้ผู้อยู่อาศัยมาเป็นเวลาช้านาน
คนในหมู่บ้านเล่าลือว่ามีผีสิง...ชายหนุ่มฉีกยิ้มในความมืด ดีเสียอีก
ทางเปลี่ยวคือทางปลอดภัยที่จะพลอดรักกับแฟนสาวอย่างสามสใจ

“มาร์ก เดียวก่อนค่ะ ฟังสิคะ เหมือนฉันจะได้ยินเสียงคนวิ่งอยู่ใน

สวนหลังกำแพงนั้นะ... ชู่ว” ออเดรย์ห่อปาก แนบใบหูกับกำแพงเย็นเยียบ
“เสียงเด็กหัวเราะ...มาร์ก ฟังสิคะ”

หนุ่มมาร์กเงี่ยหูฟังบ้างอย่างหงุดหงิด และแล้วดวงตาสีน้ำตาลเข้ม
ของชายหนุ่มก็เบิกโพลง

“เฮ้ย! เด็กที่โน่นจะมาวิ่งเล่นในสวนร้างกลางดึกอย่างนี้”

“หรือที่เขาเล่ากัน...วะ...ว่า...จะเป็นความจริง”

เหนือเม็ดโป้งผุดพรายที่โหมมของออเดรย์ หญิงสาวพูดตะกุกตะกัก
ตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว สมองกำลังนึกอย่างกระห่อนกระแต่นถึง
ตำนานของปราสาทผีสิงในคืนเดือนมืด

“พูดโง่ๆ น้า...ออเดรย์ ผีเฒ่ที่โน่นกัน คงเป็นพวกเด็กจรจัดเข้าป้จัด
หาของในปราสาทมากกว่า มา...ไปดูให้เห็นจริงกันดีกว่า”

มาร์กหาที่ป็นป้ายจนโผล่หน้าพ้นกำแพงสูง ชายหนุ่มสอดส่าย
สายตาฝ่าความมืดมิด จับทางต้นเสียงหัวร่อต่อกระจิกที่ดังโกล้เข้ามา
เรื่อย ๆ

“มาร์ก คุณเห็นอะไรไหม” แฟนสาวกระตุกขากางเกงชายหนุ่มอย่าง
หวาดกลัวในคำตอบ

“ไม่หะ...เห็น.” มาร์กนึ่งเงียบไปจนออเดรย์อดรนทนไม่ไหว ต้อง
ตะกายขึ้นเคียงข้าง

“กรี้ด...”

เสียงสุดท้ายที่ออเดรย์ได้ยินในสามัญสำนึกของตนก่อนสติจะดับวูบ
ลงราวกับปิดม่าน มาร์กโดดผลูลงจากกำแพง ลากร่างไร้สติของคนรักมา

จนถึงพงหญ้า คว่ำจักรยานป็นลงเนินตรงดิ่งไปทางหมู่บ้านชายป่า ทั้งเสียงหัวเราะร่าเริงขันไว้อึงหลัง เสียงหัวเราะที่ไร้ร่าง มีเพียงใบไม้แห้งสีเหลืองอมส้มหอบใหญ่ปลิวขึ้นฟ้าคล้ายกับมีมือน้อยๆ จับโยน แล้วร่วงหล่น อ้อยอิ่งราวกับฝูงผีเสื้อโอบลงพื้น

“...ฮู...ฮู...ข้าคือมนุษย์ล่องหนแห่งปราสาทผีสิง...ฮิ ฮิ ฮิ” เสียงแหลมเล็กของเด็กน้อยลอยข้ามแรกไปในความมืดวังเวง

ตัวอย่าง

2

เด็กน้อยแห่งแสงจันทร์

“แง...แง...”

ร่างเหยียดยาวทะลึ่งพรวดขึ้นจากเตียงทันทีที่โสตประสาทสัมผัสกับเสียงร้องไห้จ้าของเด็กน้อย แอนนาเสยผมลุกกๆ ด้วยสองมือ นิ่งงันไปชั่วอึดใจก่อนจะร้องโพล่งด้วยความตื่นตระหนก

“มาทิลด์...กาเบรียล เกิดอะไรขึ้น”

แอนนาแผ่นลงจากเตียงสาวเท้าลื่นไปทางห้องนอนของลูกที่อยู่อีกด้านหนึ่งของตัวตึก อากาศเย็นของฤดูใบไม้ร่วงแทรกเข้ามาตามรอยต่อขอบหน้าต่าง และต้องผิวขาวซีดของผู้เป็นแม่ เธอรีบลงจนไม่นึกจะคว้าเสื้อคลุมติดกาย สิ่งที่ครอบคลุมความคิดทั้งหมดตอนนี้คือเสียงร้องไห้ของลูก ทว่าชั่วอึดใจหนึ่งศฤหาสน์ชายป่าก็ตกอยู่ภายใต้ความเจ็บบของคำคืนอีกครั้ง เสียงร้องสงบลงแล้ว แต่ใจของแอนนายังเต้นระทึก

“มาทิลด์ ลูกร้องไห้ทำไมหรือ”

แอนนาวางตะเกียงน้ำมันแสงริบหรี่ลงที่โต๊ะข้างเตียงบุตรสาววัยเจ็ดขวบ เด็กหญิงหลับตาพริ้ม คำดั่งในห้วงนิทราอย่างมีความสุข ไม่มีแววของคนที่เพิ่งส่งเสียงร้องแฉที่กระซกเธอออกมาจากที่นอน

แอนนาเลิกคิ้วสูง เหลียวไปทางเตียงเล็กอีกฝั่งหนึ่ง กาเบรียล เด็กชายวัยห้าขวบนอนคุ้ยได้ผ้าผวย อยู่ในอาการเดียวกับผู้เป็นที่สาว...หลับไหลอย่างมีความสุข...ผู้เป็นแม่ยกมือขึ้นลูบหน้าอย่างแผ่วเบา ความอ่อนล้าระคนหวาดวิตกปกคลุมใบหน้าซีดขาวของนายหญิงของบ้านในวัยเพียงยี่สิบปลายๆ

เกิดอะไรขึ้นในบ้านหลังนี้ สามคืนมาแล้วที่เธอถูกปลุกกลางดึกโดยเสียงร้องไห้ของเด็ก เธอเพ่งสายตาฝ่าความมืดไปรอบๆ ห้อง ก่อนจะคว้าเอาตะเกียงน้ำมันดวงเล็กส่องแสงหรรษาหือติดมือกลับออกมาด้วย

“แม่...มีอะไรหรือคะ” ร่างเล็กของมาทิลด์พลิกนอนหงาย ตาลิมขึ้นงงววย เด็กหญิงขยี้ตาไล่ความงัวเงีย แล้วจับจ้องมองมารดาตากลมแป้วอย่างสงสัย เสียงฝีเท้าของผู้เป็นแม่ปลุกเธอตื่นขึ้นกลางดึก

“ไม่มีอะไรหรอกลูก นอนต่อเถอะจ๊ะ แม่มาดูความเรียบร้อยในห้องของพวกเจ้าเท่านั้นเอง”

แอนนาลูบศีรษะลูก ก่อนจะดึงผ้าขนหนูมาขึ้นคลุมร่างเล็ก ห่อให้พ้นจากความหนาวเย็น แล้วก้มลงจูมพิตหน้าผากอุ่นนั้นเบาๆ

“หลับฝันดีนะลูก”

ร่างผอมบางพลิกไปมาอย่างทุรนทุราย เสียงระฆังตีสองครั้งดังกึก

ความมืดมาจากหมู่บ้านที่ชายป่าด้านตรงกันข้าม แว่ววิเวกมากับสายลม และเสียงกุกกุกของนกเค้าแมว ในช่วงเวลาว่างของคำคืนเช่นนี้ ปลุกโรชนอ่อนบนต้นแขนของนายเจ้าหญิงของบ้านลูกเกรียว

แอนนาผุดขึ้น หยิบเสื้อคลุมที่ปลายเตียงสวมทับชุดนอนบางเบา ริดสายคาดเอวกระชับแน่น ก่อนจะตัดสินใจลงไปตรวจตราชั้นล่างของตัวบ้านอีกครั้ง แม้จะรู้ว่าเมอซิเออร์วิกตอร์คงจะดูแลจนเรียบร้อยดีก่อนไปพักผ่อนทางปีกหนึ่งของตัวตึกซึ่งจัดไว้สำหรับคนทำงานบ้าน

เครื่องเรือนเทอะทะเป็นเงาทะมึนดังตะคุ่มในความมืดแลดูราวกับปิศาจร้าย แอนนาอดประหลาดใจไม่ได้จนต้องจุดตะเกียงเพิ่มอีกดวงวางไว้ตรงมุมห้อง - เปลวไฟไหวระริกอย่างน่าประหลาดทั้งที่หน้าต่างทุกบานปิดสนิท ไม่มีกระแสลมแม้แต่หย่อม เสียงแตกเปรี๊ยะของถ่านไฟในเตาผิงดังลั่นท่ามกลางความว่าง เอิรอนและแสงสว่างทำให้นายหญิงของบ้านรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาเล็กน้อย

“หาอะไรดื่มให้อุ่นขึ้นมาหน่อยท่าจะดี ไหนๆ ก็นอนไม่หลับเสียแล้ว”

หญิงสาวพึมพำกับตัวเองแผ่วเบา ก่อนจะเดินตรงดิ่งไปยังห้องอาหาร เปิดตู้หยิบขวดเหล้าเชอร์รี่ฝีมือหมักของมาดามเฟลิซิพร้อมแก้วใบเล็ก พลันหญิงสาวต้องสะดุ้งจนสุดตัว เสียงแซก...แซกราวกับใครกำลังเดินลากรองเท้าแตะระไปกับพื้นหินดาน และเสียงกรีกเหมือนแก้วกระทบกันดังขึ้นแผ่วเบา หน่วยตาของแอนนาเบิกกว้าง จับจ้องไปที่แก้วเกือบว่างเปล่าสองใบบนโต๊ะอาหาร คราบไวน์แดงสีเข้มยังทิ้งรอยอยู่ที่ก้นแก้ว หญิงสาวเอื้อมมือสันทะไปสัมผัสเนื้อไสแจ่วของคริสตัล แล้วต้องรีบชักมือกลับในบัดดล...

แก้วก้านสองใบยังอุ่นระอุราวกับคนตีเมฆวังลงหมาดๆ

“พรุ่งนี้คงต้องเรียกคุณแม่บ้านมาคุยเสียแล้ว”

หญิงสาวบนเบาๆ กับตัวเอง ชักหัวคิ้วขมวดมุ่น มีบางอย่างบอกเธอว่าเรื่องนี้ไม่ปกตินัก ความคิดที่จะตีอะไรสักอีกหมดไปจากหัวสมอง ทั้งที่ริมฝีปากยังแห้งผากด้วยความกระหาย เสียงของความเจ็บที่เธอได้ยินราวกับคนกระชิบกระซาบ เร่งฝีเท้าของแอนนาให้ชอยถี่ยิ่งขึ้น ทันทีที่ถึงห้องนอน หญิงสาวรีบปิดประตูด้วยมืออันสั่นเทา ก่อนจะทิ้งตัวลงบนเตียง เบิกตาโหลมองดูความมืดบนเพดานอย่างหวาดผวา

แอนนาวาดสายตาไปยังลูกจ้างทั้งสามคนตรงหน้า เมอริเออร์วิกตอร์รับตำแหน่งคนสวนดูแลเรื่องสวนและตัวอาคาร ส่วนมาตามเฟลิซีนนั้นเป็นคุณแม่บ้านที่ดูแลปากท้องของทุกคนในครอบครัว สาวใช้คนที่สามนั้นอ่อนวัยกว่าสองคนแรกนามว่าอิซาเบล มีหน้าที่ดูแลเรื่องความสะอาดและทำตามคำสั่งของคุณแม่บ้าน ทั้งสามถูกเรียกมารวมตัวกันในห้องอาหาร โดยที่ทุกคนยังไม่รู้สาเหตุที่นายหญิงของบ้านเรียกประชุมอย่างกะทันหันครั้งนี้

หลังจากสำรวจสีหน้าของลูกจ้างทั้งสามแล้ว แอนนาจึงเปิดการสนทนาขึ้น โดยหันหน้าไปทางแก้วเปเลาสองใบที่เป็นคราบสีแดงของน้ำองุ่นหมัก

“คุณแม่บ้านเฟลิซิเห็นแก้วสองใบบนโต๊ะนั้นไหม ฉันอยากรู้ว่ามันมาอยู่บนโต๊ะนี้ได้อย่างไร”

“ดิฉันเกรงว่าจะตอบคำถามของมาตามไม่ได้นะคะ แต่อิซาเบล

อาจจะตอบแทนได้” แม่บ้านวัยเลยกลางคนไปพอสสมควรกล่าวตอบเนิบนาบ แล้วหันไปทางสาวใช้ที่ทำหน้าที่เก็บกวาดดูแลความสะอาดทั้งหมดในบ้าน

“ดิฉันเปล่าละคะ เมื่อคืนเก็บโต๊ะอาหารแล้วทุกอย่างก็เรียบร้อยดีตามปกติละคะ มาตาม”

“นี่ตกลงว่าทุกคนกำลังจะบอกฉันว่าแก้วสองใบนี้เดินออกมาจากตู้เอง แล้วไปเปิดขวดไวน์มารินใส่แก้วเองอย่างนั้นรี อีซาเบล เธอแน่ใจนะว่าไม่ได้ทำงานขาดตกบกพร่อง”

เสียงของแอนนาเริ่มเข้มข้น ตามปกติแล้วอีซาเบลมีท่าทีค่อนข้างหลุกหลิก ทำงานไม่ค่อยเรียบร้อยนักตามประสาเด็กสาวที่วัยเพียงสิบแปดปี คุณแม่บ้านเองยังเคยออกปากหลายต่อหลายครั้ง แต่ที่เธอต้องทำใจยอมรับความบกพร่องเล็กน้อยบ้าง ก็ด้วยเหตุว่าหาคนสมัครใจมาทำงานที่คฤหาสน์หลังนี้ได้ยากเย็นนัก แม้จะล่อใจด้วยค่าจ้างอย่างงดงามก็ตามที่ชื่อเสียงของบ้านผีสิงทำให้ทุกคนหวาดกลัว สาวรุ่นในละแวกหมู่บ้านใกล้เคียงหาคนสมัครใจอย่างอีซาเบลได้ยาก แอนนาโชคดีที่คนเก่าแก่สองคนอย่างพ่อบ้านวิกตอร์และเฟลิซีย ยอมตามเธอมาอยู่ที่นี่ด้วยกัน

“มาตามขอรับ ผมคิดว่าไม่ใช่อีซาเบลแน่นอนที่ทำเรื่องนี้ ผมขอยืนยัน เมื่อคืนนี้หลังจากเข้านอนไปแล้ว ผมได้ยินเสียงกุกกัก คิดว่าพวกหนูหรือแมวเข้ามาในบ้าน มาเดินตรวจตราดูก็เห็นว่าห้องอาหารปิดเรียบร้อยทุกอย่างถูกเก็บเป็นระเบียบปกติดีขอรับ”

พ่อบ้านกล่าวขึ้นอย่างนอบน้อม แอนนาเหลียวมองหน้าคนงานทั้งสามแล้วรู้สึกสนใจ แก้วไวน์ทั้งสองใบจะมายู่บนโต๊ะเองได้อย่างไร หญิง

สาวเชื่อคำของพ่อบ้าน ด้วยจำได้ว่าเมื่อเธอจับแก้วทั้งสองใบเมื่อคืนนี้ ยังรู้สึกถึงไออุ่นที่อาบอยู่ แต่ใครล่ะจะเป็นคนรินไวน์ดื่มเมื่อคืนนี้ในบ้านของเธอ

ความคิดประหลาดแล่นขึ้นในหัวของหญิงสาว ทำให้โรชนตามเนื้อตัวของเธอลุกชูชัน หรือว่ามีาคันตุกะไม่ได้รับเชิญแอบเข้ามาในบ้าน หรือว่าคนในบ้านเองคิดจะเล่นตลกกับเธอและลูกๆ แอนนาทวดสายตาไปที่ใบหน้าที่สามของลูกจ้างอีกครั้ง ก่อนจะหยุดนิ่งที่พ่อบ้านวิกตอร์

“เอะละ ช่างมันเถอะ ไม่ใช่เรื่องสำคัญเท่าไรนัก แต่อย่าให้เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นอีก ฉันไม่ชอบความไม่เรียบร้อยในบ้าน ไม่ใช่ว่าหวงของกินของใช้ แต่**ควรจะรู้จัก**เทศะกันบ้าง เข้าใจไหม...เมอสิเออร์วิกตอร์ ช่วยไปจัดเตรียมห้องเรียนให้เรียบร้อยทีสิ แล้วอิซาเบลไปช่วยเด็กๆ แต่งตัวแล้วพาไปพบฉันที่ห้องเรียนภายในสิบนาที เข้าใจไหม”

แอนนาหันมากำชับกับสาวใช้วัยรุ่นอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกไปทางห้องโถงที่อยู่ทางด้านหน้าของห้องอาหาร

วิกตอร์กับเฟลิจีเลียออกไปอีกทางหนึ่งของระเบียงแคบๆ ม่านหน้าต่างหนาที่ปิดกันแสงตลอดทางเดินให้ความรู้สึกแก่ผู้ผ่านทางราวกับอยู่ในอุโมงค์ทึบ มีเพียงแสงของตะเกียงน้ำมันที่จุดไว้พอสลัวๆ

“วิกตอร์ คุณคิดอย่างไรกับเรื่องแก้วสองใบนั้น” เฟลิจิยามขึ้นเบาๆ สิ้นหัววิกตอร์กังวล

“จะคิดอะไรได้ นอกจากว่ามาตามคงจับสังเกตอะไรได้สักอย่างไม่วันใดก็วันหนึ่ง พวกนั้นก็มิระวังตัวเอาเสียเลย” พ่อบ้านเด่าบ่นงึมงำ

“พวกนั้นจะไปรู้อะไรกัน แล้วยังเด็กนั้นอีก ฉันคิดว่าต้องทำอะไรสัก

อย่างแล้วละ”

“ตอนนี้ปิดประตูหน้าต่างให้มิดชิดเสียก่อนเถิด มาตามเฟลิซ...คุณผู้หญิงจะตำหนิเอาได้ เกี่ยวกับคุณหนูก็จะลงมาแล้ว”

หอบ้านหับบานหน้าต่างลงกลอนแน่นหนา รูดม่านก้ามะหยี่สีดำหนา หีบปิดหีบอีกชั้นหนึ่ง จนห้องกว้างที่จัดเป็นห้องเรียนหนังสือของเด็กมิดสนิทราวกับรัตติกาล

เฟลิซจุดเทียนไขเล่มน้อยที่ปลายขอเหล็กแล้วส่งขึ้นต่อกับเทียนไขสิบสามเล่มบนโคมระย้ากลางห้อง โคมทุกดวงในบ้านหลังนี้ล้วนแล้วแต่มีสิบสามข้อ เป็นที่ประหลาดใจแก่อิชาเบลทุกครั้งที่ถูกใช้ให้จุดโคม

“ทำไมต้องมีสิบสามข้อด้วยก็ไม่รู้ เสียเวลาจุดเทียนมากกว่าโคมบ้านอื่นๆ” เป็นจริงตามที่อิชาเบลตั้งข้อสังเกตไว้ โคมบ้านคนทั่วไปอย่างมากก็มีเพียงสิบสองข้อเท่านั้น

“บ้านทำไมนักหนา บ้านนี้ก็ไม่ค่อยจะได้จุดเทียนกันสักเท่าไร อยู่กันมิดๆ อย่างนี้จนชินแล้ว” เฟลิซตำหนิผู้ช่วยอย่างไม่จริงจังนัก ชื่นบ่นมากสาวใช้คนนี้อาจจะหนีหายไปเฉยๆ เหมือนกับหลายคนก่อนหน้านี้ก็เป็นได้ แล้วงานทั้งหมดจะต้องตกหนักอยู่ที่นางและหอบ้านเฒ่า

เสียงฝีเท้าของแอนนาเรียกความคิดของคุณแม่บ้านให้กลับมาสู่ปัจจุบัน วิกตอร์ออกไปดูแลสวนผักทางด้านหลังบ้านแล้ว ส่วนเธอคงต้องเข้าครัวเตรียมพร้อมสำหรับมือเที่ยง

“เรียบร้อยแล้วค่ะ มาตาม แล้วสำหรับเที่ยงจะสั่งอะไรเป็นพิเศษไหมคะ”

“ไม่หรอก เตรียมอะไรไว้ฉันก็กินตามนั้นแหละ แต่...ถ้ามีเวลา อยากจะให้พาอิช่าเบลไปเดินตรวจดูให้ทั่วว่ามีร่องรอยของแมวเข้ามาในบ้านบ้างไหม ฉันได้ยินเสียงร้องกลางดึกมาสองสามคืนแล้ว คิดว่าเป็นเสียงของมาทิลด์หรือกาเบรียลทุกที” คุณแม่บ้านขมวดคิ้วเข้มเมื่อได้ยินว่ามีเสียงแมวร้องกลางดึก แต่ก็รับคำนายจ้างโดยไม่ท้วงติงอะไร นางถอยหลังออกมาจากห้องเรียนอย่างเงิบเงียบ

บานประตูเปิดออกแล้วปิดลงรวดเร็วทั้งไว้เพียงร่างเล็กของเด็กสองคนในห้องกว้าง โต๊ะตัวโตวางกลางห้องถูกใช้เป็นโต๊ะเรียนของเด็กทั้งสอง มุมด้านข้างมีกระดานดำขนาดย่อม และเทียนไขที่จุดเรียงรายเหนือกระดานดำส่องให้เห็นตัวอักษรที่ผู้เป็นแม่เขียนหัวข้อของบทเรียนไว้ด้วยชอล์กสีขาว

...ดวงอาทิตย์...

“แม่คะ หนูไม่เห็นว่าจะสำคัญเลย ทำไมเราต้องเรียนรู้เรื่องที่เราไม่เคยเห็นด้วยคะแม่” เด็กหญิงมาทิลด์ยกมือขึ้นสูงพร้อมทั้งป้อนคำถามทันทีที่เห็นหัวข้อบทเรียนบนกระดานดำ

“เพราะว่าโลกที่เราอาศัยอยู่นั้นเป็นบริวารดวงหนึ่งของดวงอาทิตย์ ในระบบสุริยจักรวาล และถึงแม้ว่าหนูสองคนจะไม่ได้สัมผัสกับดวงอาทิตย์โดยตรง แต่ดวงอาทิตย์จำเริญต่อการดำรงอยู่ของทุกสิ่งบนโลกใบนี้ ทั้งที่มีชีวิตหรือไม่ก็ตาม สิ่งสำคัญที่ดวงอาทิตย์ให้กับพวกเราคือพลังงานความร้อน ถ้าไม่มีสิ่งนี้ โลกเราคงจะปกคลุมไปด้วยน้ำแข็ง”

“ดีเหมือนกันนะ ที่มาทิลด์ เราจะได้เล่นลากเลื่อนในสวนได้ทุกวันถ้าไม่มีดวงอาทิตย์”

เด็กชายกาเบรียลทำตาโตเมื่อนึกถึงความสนุกสนานถ้าไม่มีดวงอาทิตย์ และที่สำคัญถ้าไม่มีลูกไฟที่มานั้นแล้ว ตามความคิดในหัวน้อยๆ ของเขาก็คือ เขาและพี่สาวจะสามารถออกไปนอกบ้านในเวลากลางวันเหมือนคนอื่นๆ ไม่ต้องคอยคืนเดือนมืดเพื่อวิ่งเล่นได้แสงจันทร์สลับแล้วทำให้ใครต่อใครกลัวจนแผ่นหนังไปอย่างวันก่อน

“ฮิ...ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พี่ไม่เห็นจะสนใจเลย ดวงอาทิตย์ไม่ยุติธรรมกับคนอื่นละก็ดีกว่าเขา แต่กับเราสองคนดวงอาทิตย์มีแต่จะทำร้าย”

เด็กหญิงนางง้ำ หนังสือหลายเล่มที่เธอต้องอ่านในความมืดพูดถึงเด็กคนอื่นที่วิ่งเล่นได้แสงอาทิตย์ ได้สัมผัสลมทะเลและเกลียวคลื่น แต่เธอกับน้องจะสัมผัสสิ่งเหล่านี้ได้ก็แต่ในรูปภาพเท่านั้น

“มาทิลด์...อย่าคิดอย่างนั้นสิลูก ดวงอาทิตย์ไม่ได้ทำร้ายลูกสักหน่อย แต่ทั้งหมดนี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้พวกเราต้องพิสูจน์ตัวเอง ไม่มีใครมีชีวิตที่ราบรื่นหรอกลูก ถ้าเราละมดระวังดีๆ เราก็สามารถมีชีวิตอย่างมีความสุขภายใต้ดวงอาทิตย์ดวงเดียวกันกับคนอื่นๆ ได้”

“แล้วทำไมพระเจ้าถึงต้องประสงค์ร้ายกับผมกับพี่มาทิลด์ด้วยล่ะครับ ทำไมพระเจ้าถึงต้องการให้เราสองคนพิสูจน์ตัวเอง อย่างนี้มันเป็นการบงการกันชัดๆ” เด็กชายนิ้วหน้า เอียงคอถามอย่างสงสัย

“พระเจ้าไม่เคยประสงค์ร้ายกับใครและพระองค์ก็ได้บงการชีวิตใครหรอกลูก ทุกสิ่งนั้นต้องมีอยู่แล้ว พระเจ้าเพียงแค่ดูแลให้ทุกอย่างอยู่ในความเรียบร้อยเท่านั้นเอง”

“แล้วบาปล่ะครับแม่เป็นยังไง ถ้าเราทำบาปพระเจ้าจะลงโทษยังไงครับ”

“ความทุกขใจใจลูก คือบาปที่พระองค์ลงโทษเราเมื่อเราทำผิด”

“เห็นไหมละ กาเบรียล ที่บอกแล้วอย่าทำบาปก็ไม่เชื่อที” พี่สาวหันไปกำรำน้องชายที่นั่งก้มหน้า ปากเป็นเซ็ดซิดถึงปลายจมูกบอกความซุนเคื่องซัดใจ เด็กชายพยายามเขี้ยวพี่สาวให้หยุดพูด

“ซูว์...จะพูดทำไม พี่มาทิลด์ หุบปากไปเลยนะ”

“กาเบรียล ทำไมเจ้าพูดกับพี่เขาอย่างนั้น นั่นนะบาปแล้วนะลูก ระวังพระเจ้าจะลงโทษให้เจ้าทุกขใจ” แอนนาทำตาเขี้ยวใส่ลูกชายคนเล็ก อดีตคุณครูอย่างเธอจะยอมให้ลูกชายของตัวเองขาดความเคารพต่อผู้สูงวัยกว่าไม่ได้อย่างเด็ดขาด

“พระเจ้าคงลงโทษคนชอบโกหกไปแล้วละคะแม่ นายกาเบรียลถึงได้นอนฉีรดที่นอนทุกวันอย่างนี้” มาทิลด์ยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะฮิๆ เยาะน้องชาย เจ้าตัวเล็กตาเขี้ยวปิดด้วยความโมโหที่สาวก่อนจะหลับตาปีตะเบ็งเสียงลั่น

“ผมไม่ได้ฉีรดที่นอนนะ พี่มาทิลด์ พี่นั่นแหละโกหก บอกก็ไม่มีใครเชื่อว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นต่างหากที่มานอนฉีรดที่นอนผม”

เด็กชายกาเบรียลไวยวายน้ำตาคลอหน่วย เขาต้องแอบเอาผ้าปูที่นอนเก่าๆ มาคอยซับน้ำฉีของยายตัวเล็กที่มาแย่งที่นอนเขายังไม่พอ เจ้าหล่อนยังฉีรดได้ทุกคืน ทุกคืน แถมแหกปากร้องให้จ้าจนเขานอนไม่หลับ

แอนนามองหน้าลูกหญิงชายสลับกันไปอย่างงงจัน ก่อนจะถามขึ้นมาอย่างตะกุกตะกัก

“อะไรกันลูก เด็กผู้หญิงที่ไหน”

“แม่ถามเจ้ากาเบรียลดูเองสิคะ ชอบโกหกว่ามีเด็กเล็กๆ มานอนบนเตียงแล้วฉีใส่ที่นอน แต่หนูว่าไม่จริงหรอก เด็กผู้หญิงที่ไหนกัน ไม่เห็นมีสักคน มีแต่เด็กผู้ชายตัวโตเท่าหนูนี้แหละ”

เด็กหญิงลอยหน้าตอบเสียงแจ้วโดยไม่ได้ลงใจถึงสีหน้าที่เหือดลงเรื่อยๆ ของผู้เป็นแม่ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ไม่เฉพาะเธอเท่านั้นที่เห็นสิ่งแปลกประหลาด ตอนนี้พวกนั้นกำลังคุกคามลูกๆ ของเธอด้วย

...ลูก ฉันจะทำอย่างไรดีคะ...

แอนนาคิดถึงสามีขึ้นมาอย่างจับหัวใจ แล้วนายหญิงของบ้านต้องสะดุ้งจนสุดตัว เมื่อลูกชายโผล่เข้ามาเกาะแขน

“นะครี๊บบแม่ครี๊บบ แม่อย่าให้เด็กคนนั้นมานอนที่เตียงผมอีกเลยนะครี๊บบ”

ร่างจอมบางบนเตียงใหญ่ขยับตัวอีกอึก
ดวงต่ายปิดสนิทแต่ใบหน้าบิคเบี้ยวราวกับเจ็บปวด
เสียงครวญครางคังแฉ่วเบาเล็ดลอดมาจากริมฝีปากซีดเผือกไร้สีเลือด
ฉับพลันตาสึกโหลก็เบิกโพลงขึ้น
ร่างแห้งผอมราวโครงกระดูกเต็งตึงผางขึ้นจากท่านอน
หญิงสาวยกมือสองข้างขึ้นส่องครงหน้า
แลเห็นเป็นสีแดงฉานแสงจากปลาวไฟในเตาผิง
ที่ทาบทับบนหลังมือ โปนกระดูก
แอนนาซุกหน้าลงเกลือกในอุ้งมือพลางสะอึกสะอื้น
เสียงเบียดโน้นปลุกให้เธอตื่นขึ้นจากห้วงนิทรา
ฝันร้ายซ้ำซากที่พวกนั้นคนแล้วคนเล่าเดินเข้าออกบ้านของเธอ
หญิงสาวเหลียวมองรอบตัว นอกจากเสียงพินไฟแตกปะทุในเตาแล้ว
บ้านทั้งหลังตกอยู่ในความเงียบ...
โอ มันเป็นความฝันหรือความจริงกันแน่!

ราคา 185 บาท

9 786169 214304